

Sygn. akt III KK 119/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 kwietnia 2022r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **W. W. oraz A. K.**,
uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynu zabronionego
z art. 189a § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 3 stycznia 2020 r., sygn. akt III K (...),

postanawia:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 stycznia 2020 r. (sygn. akt III K (...)) W. W. i A. K. zostali uniewinnieni od zarzutu popełnienia czynów z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 258 k.k., z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem

z dnia 19 listopada 2021 r. (sygn. akt II AKa (...)) utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Kasację od powyższego prawomocnego orzeczenia wniósł prokurator, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„- mające istotny wpływ na treść wyroku, rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 204 § 2 k.k.. polegające na: błędnej wykładni art. 204 § 2 k.k. poprzez nietrafne przyjęcie, iż obnażanie przez pokrzywdzone własnych piersi oraz genitaliów, dokonywanie masturbacji oraz imitacji stosunku płciowego na polecenia klientów przekazywane im on - line, za pośrednictwem videoczatu, mające doprowadzić do podniecenia seksualnego klientów i zaspokojenia ich potrzeb seksualnych za odpowiednią opłatą, są czynnościami pozbawionymi kontaktu fizycznego z ciałem pokrzywdzonych i w konsekwencji nie stanowią realizacji znamion przestępstwa z art. 204 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu uwzględniająca dogmatyczne rozumienie określonych w nim znamion sprawczych uzasadnia wniosek, iż opisane zachowanie stanowiło „uprawianie prostytucji” w rozumieniu art. 204 § 2 k.k., co winno skutkować uchyleniem przez sąd II instancji wyroku Sądu Okręgowego i przekazaniem sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania,

- mające istotny wpływ na treść wyroku, rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 258 § 1 i 3 k.k. polegające na: błędnym jego niezastosowaniu, wskutek nietrafnego przyjęcia, iż działania W. W. i A. K. nie posiadały bezprawnego charakteru, co wykluczało wypełnienie przez oskarżonych znamion czynów z art. 258 § 1 i 3 k.k., podczas gdy działania wymienionych polegały na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na nakłanianiu i ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji, w celu czerpania z tego procederu korzyści majątkowych o nieustalonej wartości, przy czym rola A. K. polegała na kierowaniu przedmiotową grupą przestępczą, co stwarzało konieczność przypisania oskarżonym sprawstwa występków określonych w przepisach art. 258 § 1 k.k. (W. W.) oraz w art. 258 § 1 i 3 k.k. (A. K.),

- mające istotny wpływ na treść wyroku, rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 299 § 1 i 6 k.k. polegające na: błędnym jego niezastosowaniu, wskutek

nietrafnego przyjęcia, iż środki płatnicze w łącznej wysokości co najmniej 71.062, 82 Euro nie pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych, bowiem działania oskarżonych nie posiadały bezprawnego charakteru, co wykluczało wypełnienie przez oskarżonych znamion czynów z art. 299 § 1 i 6 k.k., podczas gdy środki te pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na nakłanianiu i ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytutki, miały zatem bezprawny charakter, co stwarzało konieczność przypisania oskarżonym sprawstwa występkę określonego w przepisie art. 299 k.k..”

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, www.sn.pl).

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), a pamiętać wypada, że Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Sąd odwoławczy uznał, że zarzut postawiony w apelacji w zakresie naruszenia prawa procesowego nie był zasadny i ten swój pogląd uzasadnił. Podzielił także zapatrywania Sądu I instancji co do wykładni poszczególnych typów czynów zabronionych stanowiących podstawę aktu oskarżenia. W sprawie niniejszej dodatkowo problematyczne jest, że w apelacji nie zarzucono naruszenia prawa materialnego, ale jedynie prawo procesowe. Prokurator skoncentrował się na sferze ustaleń faktycznych i ocenie dowodów, rozumienie prawa materialnego przez Sąd I instancji pozostawiając poza sferą rozważań istotę postępowania apelacyjnego. Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio

novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176).

W kasacji można podnieść wyłącznie zarzut rażącego naruszenia prawa odnosząc go do orzeczenia sądu odwoławczego. Zarzut ten z istoty rzeczy może dotyczyć tych norm prawnych, które były (lub powinny być) przez sąd stosowane. W sytuacji, kiedy sąd odwoławczy nie orzeka reformatoryjnie, nie stosuje prawa materialnego, bowiem nie korzysta z wynikającej z tego prawa kompetencji to stwierdzania winy i wymierzenia kary. Utrzymując wyrok w mocy lub uchylając go i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania działa na podstawie przepisów prawa procesowego, oceniając według określonego w tych przepisach standardu kontroli odwoławczej, zawarte w środku zaskarżenia zarzuty.

Dlatego też jedynym zarzutem, jaki mógł zostać postawiony przez Prokuratora w kasacji to ten dotyczący rażącego naruszenia standardu kontroli odwoławczej w zakresie uprzednio złożonej apelacji.

W tym miejscu warto jeszcze raz przypomnieć, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest tzw. trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. tj. tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.